

KATECHEZA 1: Eucharystia – Wielka tajemnica wiary

Tematem pierwszego roku programu duszpasterskiego zatwierdzonego przez Komisję Duszpasterską KEP jest Eucharystia jako *Wielka tajemnica wiary*. Jak wskazuje abp Wiktor Skwroc celem realizacji tego programu jest zaproszenie wiernych do bardziej świadomego udziału w tajemnicy Wieczernika, pogłębienie wiary w realną obecność Jezusa Chrystusa, którą podczas sprawowania Najświętszej Ofiary przywołuje i sprawia Duch Święty¹.

Wielka tajemnica wiary – przed taką stanął Mojżesz, kiedy był pasterzem i Bóg objawił mu się w płonącym krzewie. Po słowach powołania wypowiedzianych przez Boga, Mojżesz zadaje ważne pytanie: *Oto pójdę do Izraelitów i powiem im: Bóg ojców naszych posłał mię do was. Lecz gdy oni mnie zapytają, jakie jest Jego imię, to cóż im mam powiedzieć? Odpowiedział Bóg Mojżeszowi: JESTEM, KTÓRY JESTEM (Wj 13-14).*

My mamy w tym roku stanąć przed tajemnicą Mszy św. i możemy zadać podobne pytanie o jej imię, o nazwy, w których zawiera się jej istota. Okazuje się, że jest to tak bogata rzeczywistość, że nie można jej wyrazić jednym określeniem. Nosi ona wiele imion: Eucharystia; Wieczerza Pańska; Łamanie Chleba; Zgromadzenie eucharystyczne; Pamiątka Męki i Zmartwychwstania; Najświętsza Ofiara; Najświętsza Ofiara Święta; Święta i Boska liturgia, Najświętszy Sakrament; Chleb Aniołów; Chleb z Nieba; Lekarstwo nieśmiertelności, Wiatyk².

Zgłębiając tajemnicę Mszy św. rozważmy poszczególne jej *imiona*.

Eucharystia (gr. Eucharistia – dziękczynienie)

Msza św. jest dziękczynieniem. W narodzie Żydowskim istniało przekonanie, że brak dziękczynienia za spożywanie posiłek jest okradaniem Boga. W Piśmie św. wskazuje, że każde dobro, którego doświadczamy, nawet to, wyświadczane przez ludzi pochodzi od Boga. Wyliczenie wszystkich darów, które od Niego otrzymujemy jest niemożliwe. Księgi Starego Testamentu, zwłaszcza Księga Psalmów, są pełne dziękczynienia. W Nowym Testamencie św. Paweł wzywa nas, byśmy dziękowali Bogu *zawsze* (w każdym czasie) oraz *za wszystko* – za wszystkie dobra duchowe i materialne (por. 1 Tes 5,18). Każda Msza jest okazją do złożenia dziękczynienia Bogu za wszystkie dobra, które On nam wyświadcza. Z pewnością dziękujemy za zdrowie, za wiarę, miłość, nasze rodziny, pracę, pomoc w przeciwnościach dnia codziennego, za mniejsze lub większe cuda, których doświadczamy z łaski Boga. Ale czy to wystarczy? Ludzie niewierzący powiedzą, że to za co my dziękujemy Bogu jest zasługą ich starań, zaradności, sprytu, a to co my nazywamy cudami jest szczęśliwym zbiegiem okoliczności.

Papież Benedykt XVI w książce *Jezus z Nazaretu* stawia, jak sam mówi „wielkie pytanie”, które może usłyszeć każdy z nas: *Co takiego właściwie dał nam Chrystus, jeśli nie zbudował światowego pokoju, powszechnego dobrobytu, lepszego świata? Co nam przyniósł?* I stawia od razu prostą odpowiedź: *Boga*³. Aby lepiej to zrozumieć, w kontekście Mszy św. jako Eucharystii, musimy to odnieść do centralnego momentu dziękczynienia na Mszy, którym jest modlitwa eucharystyczna, a w szczególności do motywów dziękczynnych w prefacjach. W nich jest zawarta istota dziękczynienia, pokój, którym nas Bóg obdarza, radość, której nikt nam nie może odebrać. Oto kilka z nich:

¹ Por. Skwroc W., *Wielka tajemnica wiary*. Zeszyt teologiczno-pastoralny, s. 6.

² Por. KKK 1328-1332.

³ Benedykt XVI, *Jezus z Nazaretu, Od chrztu w Jordanie do Przemienienia*, Kraków, s. 49.

***1. Prefacja na niedziele zwykłe:**

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe a dla nas zbawienne, * **abyśmy Tobie składali dziękczynienie i Ciebie chwalili Panie Ojcie niebieski**, wszechmogący i miłosierny Boże, *
przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.
On to cudownie sprawił, * że przez wielkanocne misterium * zostaliśmy uwolnieni z jarzma grzechu i śmierci * i wezwani do chwały. * Jesteśmy bowiem plemieniem wybranym, * królewskim kapłaństwem, * narodem świętym, ludem odkupionym * i wszędzie głosimy wszechmoc Twoją, Boże, * który nas wezwałś z ciemności * do Twojego przedziwnego światła.

***2. Prefacja na niedziele zwykłe**

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe a dla nas zbawienne, * **abyśmy Tobie składali dziękczynienie i Ciebie wychwalali**, * Panie, Ojcie niebieski, wszechmogący i miłosierny Boże, *
przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.
On bowiem litując się nad grzesznymi ludźmi, * narodził się z Maryi Dziewicy, * przez swoją mękę na krzyżu * wybawił nas od śmierci wiecznej, * a zmartwychwstając, dał nam wiekuiste życie.

***2. Prefacja adwentowa**

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, * słuszne i zbawienne, * **abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie**, * Panie, Ojcie święty, wszechmogący, wieczny Boże, *
przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.
Jego przepowiadali wszyscy Prorocy, * Dziewica Matka oczekiwała z wielką miłością, * Jan Chrzciciel zwiastował Jego przyjście * i ogłosił Jego obecność wśród ludu. * On pozwala nam z radością przygotować się * na święta Jego Narodzenia, * aby gdy przyjdzie, * znalazł nas czuwających na modlitwie * i **pełnych wdzięczności**.

***1. Prefacja o Narodzeniu Pańskim**

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, * **abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie**, * Panie, Ojcie święty, wszechmogący, wieczny Boże. Albowiem przez tajemnicę Wcielonego Słowa * zajaśniał oczom naszej duszy * nowy blask Twojej światłości; * **abyśmy poznając Boga w widzialnej postaci, * zostali przezeń porwani * do umiłowania rzeczy niewidzialnych.**

***3. Prefacja wielkanocna**

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, * słuszne i zbawienne, * **abyśmy Ciebie, Panie, zawsze sławili**, * a zwłaszcza w tym czasie uroczyście głosili Twoją chwałę, * gdy Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha.
On bowiem nie przestaje się za nas ofiarować * i wstawia się za nami u Ciebie jako nasz obrońca. * Raz ofiarowany więcej nie umiera, * lecz zawsze żyje jako Baranek zabity.

Jeżeli nam ktoś zada pytanie: *Co takiego właściwie dał tobie Chrystus?*, pamiętajmy, że odpowiedzi dostarcza każda prefacja, a dzięki uczestnictwu w Eucharystii może dziękować Bogu *zawsze i za wszystko* co dla nas zrobił.